

centen. Det er, som om Piberne skal gaa Ram forbi. I denne Sammenhæng kræver man en alsidig Tagen Stilling fra Universitetets Side til Sagen, og det er ikke sket. Man har sagt omtrent det, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) siger: Det er i Virkeligheden Censor Rosenberg, som er Skyld i det hele.

**Zahle:** Finder det ærede Medlem noget unaturligt i, at Rektor udtaler sig, frit oversat, saaledes: De unge Studenter har naturligvis baaret sig galt ad ved at pibe, men det er dog muligt, at de har nogen Undskyldning deri, at den paagældende Privatdocent har udtalt sig paa en udæskende Maade og paa en Maade, som maaske ogsaa er krænkende for Universitetets Lærestol, saaledes at man til en vis Grad kan sige, at Studenterne ved deres urigtige Demonstration snarere har forsvaret end angrebet Universitetet?

**Moltesen:** Det afgørende i Sagen er, at de har pebet en Docent ned. De har ikke pebet efter Foredraget, men de har pebet ham ned.

**Schovelin:** Det er og bliver Pointen, at man har forhindret Docenten i at komme til Orde; det nytter ikke, at man søger at forplumre Sagen. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) siger det ene Øjeblik det ene og det andet Øjeblik det stik modsatte; det ene Øjeblik siger han, at Forespørgselen er fuldkommen overflødig, det næste Øjeblik er han saa glad over, at den er blevet stillet, fordi den har givet ham Anledning til at oplæse disse Artikler og derigennem efter hans Mening at vinde nye Laurbær. Jeg misunder ham ikke disse Laurbær.

Til det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) vil jeg sige, at det er en lidt for besynderlig Formalisme, naar han Gang paa Gang vil bedømme Forespørgselen derefter, om den har faaet et mere eller mindre positivt Svar fra en Minister. Vi kender den højtærede Ministers Holdning f. Eks. i Spirsagen, og vi gjorde os saamænd ikke store Forventninger om, at vi skulde faa et utvetydigt Svar fra Ministeren, men vi ved alle, at Forespørgselen er en Form, hvorunder man bringer et offentligt Anliggende til Forhandling her i Tinget; det var Meningen med Forespørgselen.

Det har været meget lærerigt at se den Form for Polemik, som er anvendt fra forskellige Sider. Det er blevet konstateret, at der blandt de to Partier, som man skulde tro først og fremmest stod paa Ytringsfrihedens Standpunkt, er en dulgt Sympati med Spektakelmagerne paa Københavns Universitet. For det ærede Medlem fra Langeland er det fremdeles ikke Ytringsfriheden, men Embedet, det kommer an paa. Han siger det efterhaanden mere og mere utilsløret. Det, det kommer an paa, er, at den Mand, som efter hans Mening er den mest udmærkede, den store Mand, skal have Embedet. Georg Brandes har til enhver Tid kunnet tale paa Universitetet uden at blive afbrudt, han har haft den videste Tale- og Skrivefrihed, men han har ganske vist ikke faaet Embedet. Men Penge er dog ikke alt, saaledes som de synes at være for det ærede Medlem. Det ærede Medlem talte om det forkastelige og formastelige i, at en Minister slaar ned paa underordnetes Ytringsfrihed. Saa vidt jeg erindrer, var der vist i det Ministerium, han selv sad i, en Minister, nemlig Krabbe, som gjorde det samme. Hvorfor var det ærede Medlem da ikke paa Færde for at forhindre det?

Men lad os ikke faa Situationen forplumret. Brandes' Betydning bestaar deri, at han i sin Tid med saa megen Kraft og Talent har angrebet Autoritetsprincippet og hævdet Tankens Frihed; da han saa senere selv er blevet Autoritet, udstyret med Professortitler og Ordener og hele det ydre borgerlige Udstyr i den Henseende, møder hans Tilhængere op og „ærer“ ham — læg Mærke til det Udtryk —, møder op i hans Navn og paa hans Vegne for at nedpibe den nye Kritik over den gamle Autoritet og forhindre, at denne Kritik overhovedet kommer til Orde. Det er det, som kaster dette — det indrømmer jeg — delvis meget komiske Skær over hele Sagen. Brandes skrev i sin Tid i 3die Bind af „Hovedstrømninger“, „Reaktionen i Frankrig“, om Autoritetsprincippet disse stolte Ord: „Saa falder da dette Princip for aldrig at rejse sig mere.“ Ak, men nu er det jo dog blevet genrejst her i København, genrejst i selve Professor Brandes' herlige Skikkelse af denne Samling Piberdreng. Det er ikke blevet genrejst for som i sin Tid, saaledes som Brandes skildrer det i „Reaktionen i Frankrig“, at skaffe Orden i et af Krigen hærgnet Samfund, nej, for at skabe, hvad Universitetet har betegnet